

сѣнье не мѡжемъ да га сѣдѡмамы: пѣрво, че не до-
кѡзвате какѡ въ старѡ време сѣ ѡзговарѡмъ ѡ ѡз-
говарѡтъ ѡ до днѣсь ѡшитѣ сѣ ѡбкожъ рѡзликъ
дѡмы: смѣрть, скѡзрѣвъ, прѣтъ; второ, че
прѣимате сѣшото словѡ глаго ѡ безглаго; какъ:
дѡлгъ, пѣнь; трѣтѡ, че спорѣдъ въ повѣчетѡ
черковны ѡшы книгы словѡ ѡ, не га ѡмѡра, за
да го мѣнимъ сѣ Руското ѡ; четѣрто, че да пи-
ше ѣдинъ Бѣлагаринъ тѣа Равнописѣнье трѣба пѣр-
вомъ да знае Руски, за да мѣни словѡ е на ѡ,
о на ѡ, ѡ на ж. ѡмъ трѣба такѡво Равнопи-
сѣнье, коѣто да ѣ основано ѡ естѣственѡтъ Бѣла-
гарскѡ ѡзговорѣ, какѡто да мѡже всѡкоѡ Бѣлага-
ринъ да пише по ѡго, безъ да хѡди да тѣри дрѣ-
гы Словѣнны нарѣчѡа, ѡ всѣ ѣднѡ ѡ фаща, ѡко тоѡ
гласъ пишемъ глаго сѣ ѣднѡ словѡ ѡтъ трѣхъ
горѣрѣчѣнн, ѡ кѣго да рѣчѣмъ, за ѡго гласъ ѡ
трѣба ѣднѡ словѡ Х, че было коѣ было, ѡлѡ въ
дѣтѣ пѣрви гласъ мѡже да га ѡсѣрѡтъ до
сѣшъ ѣрѡветѣ; както: дѡлгъ, крѣтъ. — Вѡн.
падѣжъ ѡ жен. родъ ѡ ѡменѡта мѡже да ѡстанѣ
сѣ а, ѡко га ѡвѡратъ ѡ ѡго ѡ дрѣги ѡбкон.

Горѣрѣченото ѣрѡвско Равнописѣнье га вѡди да ѣ
прифѡтѡ ѡ г. И. И. Мѡмѡиловъ, коѣто го ѣ
ѡпотрѣбѡлъ въ ѡбговѡтъ „ Писменица ѡ
Славѡнскѡй-а ѡзыкѣ“, ѣднѡ книга достѡйна